

overgrY

ทดลองอ่าน

overgrY

ทดลองอ่าน

overgrY

ทดลองอ่าน

52
HZ

เศษส่วน
ความทรงจำ

Avery Pie เขียน Kiriphantasy ภาพ

overgray

52Hz เศษส่วนความเหงา

Avery Pie เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2428-7

ภาพปก Kiriphantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พินพูน

กระดาษปกนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ความรู้สึก 'เหงา' มักเข้ามาหายามที่เราอ่อนแอ ไม่ได้รับการตอบสนองจากคนหรือสิ่งที่ต้องการ เช่นเดียวกับวาท 52Hz ที่มักต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวในมหาสมุทรอันกว้างใหญ่... ซ่างอ้างอ้าง เพราะมันมีคลื่นความถี่ของเสียงต่างจากวาทชนิดอื่น ทำให้ไม่มีวาทตัวไหนรู้ถึงการมีอยู่ของมันแม้จะพยายามปรับตัวเข้าหาแล้วก็ตาม สุดท้ายมันก็เลือกที่จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวต่อไป

เช่นเดียวกับ 'ซิน' ที่ได้ตามความรักแม้จะมีอุปสรรค 'ไม่เป็นไปตามคาดหวังจนเขาเหงาและคิดสั้นอยากฆ่าตัวตาย' แต่เขายังโชคดีที่มีเพื่อนอย่าง 'หมอก' คอยอยู่ข้างกันเสมอ เขามักจะถามตัวเองว่าควรไปต่อหรือพอแค่นี้ หยุดเพื่อรอใครสักคนที่มีคลื่นความเหงาเหมือนกันมาเติมเต็มให้ความรู้สึกนี้หายไปสักที... เรื่องราวนี้จะมีบทสรุปยังไง ความเหงาจะทำให้คนเราคิดสั้นฆ่าตัวตายได้จริงๆ หรือยังพอมีวิธีอื่นแก้ปัญหานี้ได้ เราไปหาคำตอบกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgrAY ได้ที่

www.facebook.com/overgrayyyy

'52 Hz คือวาฟที่โดดเดียวที่สุดในโลก'
บางทีเราเองก็คงกำลังตามหาคนที่คลื่นความถี่เดียวกัน
เหมือนกับเจ้าวาฟตัวนี้ก็ได้นะ
#เศษส่วนความเหงา

INTRO

Once upon a time, we swore not to say goodbye
Something got a hold of us and we changed

ผมเห็น...ตัวเองในกระจก

มันเป็นภาพของคนที่ชอบผมดูอ่อนไหว ทุกความเหนื่อยล้า ทุกความเสียใจ
ติดตรึงอยู่บนใบหน้า ปิดท้ายด้วยความอึดโรยที่แสดงผ่านน้ำนัยน์ตา

ผมเหมือนกับคนที่กำลังจะตาย

เปลือๆ คนที่ตายไปแล้วอาจจะมีสภาพดีกว่าผมเสียอีก มัน
ทำให้ผมไม่อาจทนดูตัวเองได้อีกต่อไปเลยประคองร่างที่ใกล้หมดแรงลงทุกที
เดินออกมาจากห้องน้ำ

ผมยกยิ้มแต่ใจไม่ยิ้มตาม มองเศษซากที่เกลื่อนกลาดอยู่บนที่นอน
ทั้งข้าวของ ทั้งปลอกหมอน ไหนจะผ้าห่มที่ถูกปลาลงกับพื้นแล้วเดินเหยียบมันซ้ำๆ
ราวกับมองไม่เห็น รวมถึงมือถือที่ถูกปกคลุมด้วยผ้าผืนหนา หน้าจอมันสว่างวาบ
ปรากฏข้อความที่ผมไม่คิดจะก้มไปอ่าน

ผมไม่ชอบแสงสว่าง มันเจิดจ้าทำดวงตาพร่ามัวไปหมด

ผมเดินข้ามมันไปมองดูตัวเองผ่านบานเกล็ดที่ติดฟิล์มดำเอาไว้

เปิดประตูพาตัวเองออกไป...

อยู่นอกกระเบียง

ไม่มีคำพูด ไม่มีการปลงเสียง ทำเพียงแค่ออกไปให้สายลม
หอบเอาความรุ่มร้อนในร่างกายออกไปแล้วแทนที่ด้วยความเหน็บหนาว
กวาดตามองดูรอบๆ ก่อนค้นพบว่าทุกอย่างมันช่างกว้างขวางกว่าที่ผมคิดไว้

คล้ายกับผมเป็นเพียงแค่มดตัวเล็กที่ใกล้ตายบนโลกใบนี้

ผมหัวเราะแม้จะไม่มีเสียงหลุดออกมา

"เย็นจัง" ผมทำขณะก้มมองพื้นด้านล่างที่ห่างจากตัวผมประมาณเจ็ดชั้น

วันนี้มันดูใกล้กว่าทุกวัน

ใกล้จนเหมือนผมสามารถกระโดดลงไปได้

"โดดลงไปดีไหมนะ" ผมพูดเสียงแผ่วพลางถามตัวเองอย่างหลากหลาย

ในใจ

ถ้าผมกระโดดลงไป ข้าของผมนจะถึงพื้นไหม

ถ้าผมกระโดดลงไป หัวใจของผมจะหยุดเต้นหรือเปล่า

แล้วถ้าผมกระโดดลงไปจริงๆ จะมีคนได้ยินเสียงกระตุกที่แตกหัก
ของผมไหม และเหนือสิ่งอื่นใดถ้าผมกระโดดลงไป หัวใจดวงนี้จะบอบช้ำกว่า
ที่เป็นอยู่หรือหมดสิ้นทุกความรู้สึก?

ตึกตัก ตึกตัก

พอคิดอย่างนั้นหัวใจผมก็เต้นแรงไม่แพ้คนล้ม ผมทาบมือลงกับราวกัน
เหยียบขึ้นไปบนราวที่ละชั้นขณะหาคำตอบให้กับคำถามมากมาย ดวงตา
จับจ้องไปที่พื้นด้านล่าง ผมมองไม่เห็นเงาตัวเองเนื่องจากอยู่สูงเกินไปที่เงาจะ
ทอดผ่าน จู่ๆ ก็รู้สึกอยากเห็นเงาตัวเองใกล้ๆ ขึ้นมา

มันอาจจะดีกว่าที่ผมคิดก็ได้ ใครจะรู้

"เหมือนได้ยินเสียงเพลงเลย" ผมยิ้มเข้ากับตัวเองทั้งที่ความจริงไม่มีอะไร
ผมอาจจะสร้างเสียงเพลงนั้นขึ้นมาในใจแทนที่เสียงลมหายใจของตัวเอง
ก็เป็นได้

ผมเบือนเสียงลมหายใจนี้

เบื้อที่ต้องคอยปล่อยทิ้งและสูดเข้า

ผมเบื้อที่ต้องทำเหมือนว่ากรหายใจเป็นเรื่องยากทั้งที่การหยุดหายใจ
มันง่ายกว่า

"แค่โดดลงไปก็จะหลุดออกจากความรู้สึกนี้แล้ว" ข้าผมสั้นตอนจะ
ก้าวข้ามขั้นสุดท้าย ผมว่าตัวเองไม่ได้กลัวตาย บางทีอาจจะหนาวก็ได้

"แค่โดดลงไปก็จะไม่ต้องกลับมาเจ็บปวดซ้ำๆ และถ้าโดดลงไปสักครั้ง..."

เสียงของผมจางหายยามสายลมพัดผ่าน เพียงเศษเสี้ยวก็คล้ายกับ
จะหอบร่างผมไปได้ ผมระบายยิ้ม ไม่รู้สึกริษิตเลยที่กำลังจะทำเรื่องอันตราย
กลับกันผมกำลังมีความสุข อย่างน้อยผมก็จะหมดทุกข์กับสิ่งที่ทนอยู่
มันคือความรู้สึกที่ไม่เคยเลือนหายไป

ใช่...ผมเหงา

เหงากับความเศร้าในใจตัวเอง

เหงาที่ปล่อยให้ตัวเองละอะมาจนถึงตอนนี้

ตลอดสิบปีผมหาทางออกจากความเหงานี้ไม่ได้ แต่ตอนนี้ผมเห็นแล้วว่า
ผมกำลังจะทำอะไร

เพียงแค่หลับตาแล้วกระโดดลงไป...

"ก็จะไม่ต้องเหงาอีกเลย"

เศษส่วนความเหงา 01

Sometimes I feel like I'm waiting for something
That isn't going to happen

ความเหงาคืออะไร

ผมอ่านนิยามมากมายในเว็บไซต์ชื่อดัง มีคนเข้ามาตอบในกระทู้ของผม
ที่ตั้งไว้เมื่อสองอาทิตย์ก่อนเพื่อค้นหาว่าความเหงาแท้จริงมันคืออะไร และ
สิ่งที่ผมรับรู้ได้คือความเหงาเป็นความรู้สึกที่แม้แต่ในพันทิปก็หาคำตอบไม่ได้
ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วความรู้สึกนี้เกิดจากอะไร

เกิดจากความไม่เข้าใจ

เกิดจากความรักที่ไม่เพียงพอ

หรือเกิดจากการไม่มีใครกันแน่?

เสียงเพลงคลาสสิกดังคลออยู่ในหอคณะเคล้าไปกับควันบุหรี่ที่ลอยอยู่ใน
อากาศ ผมละสายตาดำจับจ้องควันสีขาวที่ถูกพ่นจากริมฝีปากสีแดงสด
กวาดตามองผู้คนที่เดินอยู่ในสวนสาธารณะกลางมหาวิทยาลัย เป็นภาพที่
ชวนให้รู้สึกรำคาญใจ ทว่าก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะคนเราไม่สามารถจะไปสั่งใคร
ให้ทำอะไรได้อย่างที่ต้องการ

ขนาดตัวเราบางครั้งยังบังคับจิตใจตัวเองไม่ได้เลย

"ซิน"

"ว่าไง"

"มีงจะนั่งตรงนี้ไปอีกนานแค่ไหน"

"..."

"นั่งแล้วก็ทำหน้าที่ไม่พอใจ ทำเหมือนว่าใครๆ ก็ขัดตามึงไปหมด" ผมลากสายตามาสบกับเพื่อนสนิท ยกยิ้มเล็กน้อยตอบรับว่าเขาพูดมามันเป็นคือเรื่องจริง เจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลที่สะท้อนภาพผมอยู่ในนั้นพ้นควีนส์ชาวออกจากปากอีกครั้ง มันกระจายตัวปกคลุมเราคล้ายกับอยู่ในความฝัน

ความฝันที่ไม่อาจรู้ได้ว่าหลังจากวันนี้หายไป...**ความจริงจะปรากฏ หรือหายไปตลอดกาล**

เหมือนหมอกจางๆ ในยามเช้าที่ถ้าแสงตะวันไม่สาดก็คงไม่รู้ว่าคุณภาพตรงหน้าคืออะไร

ไม่ต่างจากความเหงาที่ไม่รู้ว่าโผล่มาตอนไหน

รู้ตัวอีกทีก็ถูกกลืนกินไปแล้ว

"มึงก็บ่นทุกครั้งที่มาอยู่กับกูเลยนะ"

"ก็มึงชอบทำหน้าที่เหมือนตุ๊ด"

"ไว้ให้มึงเสียบ"

"รับไม่ได้" ผมหัวเราะตอนมันทำหน้าที่เหยียดผม เป็นเรื่องตลกที่พูดคุยกันในทุกวัน หมอกอันนิโคตินเข้าปอดปลดปล่อยกลุ่มควันทางเรียวปากสี่สัดพลางเหม่อมองดูควันเหล่านั้นค่อยๆ จางหายคล้ายกับหลงไหลในสมบัติล้ำค่าพาให้นึกถึงวันที่เคยเรียนอยู่ห้องเดียวกัน

ตอนนั้นมันก็เหมือนลอยดูควันพวกนี้เช่นกัน

'ไม่ยักรู้ว่าสูบบุหรี่' ผมเอ่ย ทำหน้าที่แปลกใจใส่เพื่อนสนิท ไล่สายตามองคนที่ยื่นพียงหน้าต่างห้องนอนตัวเอง ให้ลมเย็นๆ พัดผ่านเสื้อนักเรียนที่หลุดลุ่ยออกมาออกกางเกง ดาวสามดวงบนปกเสื้อบ่งบอกให้รู้ว่าพวกเขาอยู่ชั้นไหน 'ไม่เคยเห็นซื้อติดมือเลยสักครั้ง'

'เพิ่งมาติดเมื่อไม่นาน' เจ้าตัวไหนโหลไม่แยแส 'และกูไม่สูบบุหรี่โรงเรียนอยู่แล้ว'

'ไม่กลัวแม่เห็น?'

'แม่ไม่รู้ถ้ามึงไม่บอก เพราะพ่อก็สูบบุหรี่เหมือนกัน' หมอกพูดอย่างไม่แยแสเสยผมเล็กน้อยขณะที่สูดพิชซ่าเข้าปอดไปเต็มแรง 'และต่อให้รู้กุก็นิไม่เลิกอยู่ดี'

'คิดไปถึงสูบ เมื่อก่อนมึงก็พูดว่าเหม็น'

'คงเพราะมันทำให้กูเห็นอะไรได้ชัดเจน'

'หา?' ผมอุทานอย่างไม่เข้าใจ

'มันทำให้หัวกูโล่งขึ้นนะ' เป็นคำตอบที่ดูไร้เหตุผล ทว่าอีกคนกลับไม่สนใจสาธยาย หมอกมองมวนบุหรี่ในมือ ดูมีความสุขที่ได้ถือมันไว้ 'พอหัวโล่งก็คิดอะไรได้มากขึ้น มองเห็นอะไรๆ ได้มากขึ้น'

'แลกกับปอดที่ใกล้ตาย' มันหัวเราะเหมือนเป็นเรื่องสนุกทั้งที่คำพูดผมสื่อถึงความตาย 'บุหรี่ไม่เคยให้อะไรดี มันจะทำให้มึงเป็นมะเร็งปอดได้ตอนแก่ตัวไป'

'บางทีคนเราก็ต้องยอมเสียสละก่อนที่จะตาย'

'...'

'และถ้าแลกกับความสุขเพียงหนึ่งวินาทีมันก็มีค่าให้ลอง'

คำพูดนั้นไม่ได้รับการตอบกลับ ผมไม่เข้าใจเลยแม้แต่น้อยในถ้อยคำนั้น และหมอกก็ไม่เคยเฉลยสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจ เราต่างก็ปล่อยผ่านมาตลอดสิบปี นับตั้งแต่ที่เป็นเพื่อนกันให้ผมวนกลับไปคิดว่าแท้จริงแล้วอะไรคือความจริงที่มันต้องการจะบอก

จนถึงวันนี้คำพูดนั้นก็ยังคงติดอยู่ในใจผม

และผมก็เหมือนจะรู้คำใบ้บางอย่างแล้ว...

"กูมีเรียนต่อ จะไปเรียนเลยไหมเดี๋ยวไปส่ง" เสียงทุ้มต่ำดังผมหลุดจากภวังค์ เขาปล่อยบุหรี่ลง ปล่อยให้ปลายเท้าบดขยี้จนมันแบนติดไปกับพื้นถนน ปากกอรอยคำจากรองเท้าเขานิดหน่อย

ผมส่ายหน้า เลื่อนสายตาเลื่อนลอยมาสบอีกครึ่ง

"กูยังไม่อยากไป"

"กลัวเหงาเหอะ"

ไม่มีคำตอบรับราวกับโดนขโมยเสียง

ผมทำเพียงแค่นั่งกลับมามองโทรศัพท์ มันยังคงค้างในหน้ากระชู้้น คำตอบที่ได้มันไม่ใช่ที่ผมคาดไว้ มันไม่ตอบโจทย์ ทั้งยังล่องลอยไปไกล

ผมเลยตัดสินใจลบมันออกจะได้ไม่วนเข้ามาดูอีก

และสรุปประเด็นนี้ด้วยความเข้าใจของผมเอง

ความเหงา...

ก็แค่ความรู้สึกที่หาทางออกไม่เจอ

"ถ้ามีงไม่โอเค มีงจะไปเรียนกับกูก็ได้นะ อาจารย์ไม่ว่า"

"ไม่เป็นไร ให้กูอยู่คนเดียวเถอะ" ไม่ใช่การตัดบทแบบใจร้าย แต่การพูดออกไปตรงๆ มันดีกว่า ดวงตาสีน้ำตาลจ้องลึกเข้ามาในดวงตาผม ไม่มีถ้อยคำเข้าที่เข้าอันอ่อนโยนก่อนที่ฝ่ามือหนาจะเอื้อมมายึดหัวผมเบาๆ

ขับไล่ความเหงาแทนที่ด้วยความอบอุ่น

"เดี๋ยวกูรีบไปรีบ จะได้กลับไปเล่นเกมด้วย โอเคไหม"

"กูดูได้ กูไม่ได้เป็นบ้าอะไรหนิ"

"แต่กูไม่ยอมทำให้มีงเหงา มีงเข้าใจไหม"

"..."

"ถ้าเบื่อมันยังหาอะไรทำได้"

"..."

"แต่ถ้าเหงาอะ ทำให้ตายก็เหงาอยู่ดี" ความเจ็บแค้นลึกลงไปทั่วทุกอณู ไม่ชอบเวลาที่มันปลอบผมแบบนี้ มันทำให้ผมรู้สึกไม่ดี ยิ่งกว่านั้นยังรังเกียจเราให้จมดิ่งไปด้วยกัน

แต่นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเรา

"ไปเรียนเถอะ กูไม่เป็นไร"

"ซิน"

"เดี๋ยวกูก็นิน"

เป็นคำตอบที่คนฟังคงรู้สึกเบื่อหน่ายไม่น้อย ไล่หมอกยึดหัวผมอีกรอบ ถอนหายใจอย่างคนหมดปัญญา ผมตอบว่ามันไปสองสามครั้ง ดันมันให้ลุกเดินออกจากที่นั่ง มองร่างสูงชันรุดมาสดำสีขาแล้วหันมาพยักหน้ากับผม เป็นการบอกลา ผมโบกมือให้ รวจนมันขับรถออกไปแล้วจึงกลับเข้าสู่โหมดเดิมอีกครั้ง โหมดของคนที่นั่งหายใจทิ้งไปวันๆ มองผู้คนที่เดินผ่านด้วยสายตารำคาญ

พลางเฝ้าถามว่าทำไมทั้งที่อยู่ท่ามกลางคนมากมายผมก็ยังสลับความรู้สึกที่ติดอยู่ในใจนี้ออกไปไม่ได้

ความอบอุ่นที่หมอกฝากไว้หายไปพร้อมกับเงาเขา เหลือไว้เพียงโกโก้ และหุฟงที่เคยซื้อไว้ให้ ผมมองมันสลับกับปิดเมฆหมอกในหัวใจ
ขณะที่ข้อความของใครบางคนปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอ

S : เหงาเธอซิน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624287.html>